

[Horn.]

Række Tilfælde drejer det sig om Folk, der var blevet et halvt Aar for gamle til at kunne fastansættes paa det Tidspunkt, de begyndte hos Banerne. De har maaske i 10—25 Aar eller mere slidt i Banernes Tjeneste og efter den nye Aand, der er kommet hos Banerne, lært at give en Service, som vi andre ofte sætter Pris paa, og vi lægger ikke Mærke til, om det er fast ansatte eller Hjælpearbejdere, de viser alle den samme gode Hjælpsomhed.

Jeg forstaaer derfor godt, at disse Folk synes, de burde paaskønnes, og jeg tror, at var det i et privat Erhverv, vilde i hvert Fald alle de gode Arbejdsgivere — dem har vi mange af, selv om der naturligvis ogsaa her er Undtagelser — paaskønne en saadan Arbejder, som havde arbejdet flittigt og godt i Virksomheden, med en saadan Erkendtlighed. Jeg beder altsaa den højtærede Minister, naar Forhandlingerne skal føres, om at tage velvilligt paa Sagen.

Maa jeg dernæst vende mig med nogle Ord til den højtærede Justitsminister. Han har jo været i Sverige og set paa Fængselsforhold og Straffemetoder, og jeg forstaaer efter de Interviews, der har været i Pressen, at den højtærede Minister mener, at vi kan lære en hel Del af svenske Forhold, og det tror jeg afgjort, Ministeren har Ret i.

I denne Forbindelse vil jeg bede om, at der ved Lejlighed gives det høje Ting og Offentligheden Oplysning om, hvorledes de to nye Institutioner inden for vort Straffesystem, nemlig Ungdomsfængsler og Psykopatanstalter, har virket. Der er nu gaaet et saadant Aaremaal, at man maa kunne lægge et Resultat frem, som viser, hvad der er naaet, hvorledes Virkningerne har været, og hvad Omkostningerne har været i Forhold til den øvrige Fangebehandling. Jeg ved, at den nuværende Fængselsdirektør sætter særdeles Pris paa større Offentlighed med Hensyn til, hvad der sker inden for Murene, hvad jeg ogsaa anser for ønskeligt, for at gøre Samfundet uden for Murene forstaaende over for den, der efter udstaaet Straf skal vende tilbage til det normale Liv. Disse Betragtninger er ikke fremsat med Henblik paa den Gruppe af Medborgere, som under Besættelsen gjorde sig fortjent til at komme bag ved Murene, men er frem-

sat med Henblik paa almindelige Fanger, selv om jeg dog maa tilføje, at den fremførte Betragtning antagelig ogsaa gælder for denne særlige Gruppe af Fanger. Jeg vilde sætte Pris paa, om Ministeren ved Lejlighed gav Offentligheden Besked om de nævnte Spørgsmaal, og jeg kan ikke tilbageholde den Tanke, at jeg vil tro, at Børneforsorgen og dens Funktionærer vil være i høj Grad interesserede i at se ikke mindst paa den økonomiske Side af denne Sag. Vi kunde maaske ogsaa her i Rigsdagen lære en hel Del, vi kunde maaske lære, at det vilde være en Fordel at ofre noget mere paa Børneforsorgen for derved senere at kunne spare en Del paa Fængselsinstitutionerne.

Et andet Forhold, som jeg beder den højtærede Justitsminister se velvilligt paa, er de Straffeattester, som livsvarigt forfølger en Borger her i Landet. Jeg var for et Aars Tid siden eller maaske noget mere ude for et Tilfælde, som jeg ikke synes er helt rimeligt, ej heller i Overensstemmelse med det oprettende Straffepincip, som vi har i vor Straffelovgivning. Det drejede sig om en ung Mand, der som 15-aarig Lærling i en Brugsforening et Par Gange snupede en Pakke Cigaretter til eget Forbrug; han havde, som han siger, set de ældre Medhjælpere i Virksomheden gøre det. Ved et Tilfælde blev det opdaget, og Sagen blev lagt saa haardt op, at den kom for Børneværnet, og han fik beskikket en Værge eller et Tilsyn. Han kom derefter i Lære i en Brugsforening i et andet Sogn, og her blev Politiet paa en eller anden Maade bekendt med Sagen, uden at der i og for sig var Anledning dertil, da Drøngen var fornuftig og havde en god Karakter og erkendte, at han maatte købe de Cigaretter, han skulde bruge. Der opstod en Misforstaaelse paa en eller anden Maade, hvis Detailler jeg ikke husker, og som førte til, at Politiet blev bekendt med Sagen. Han udstod sin Lære, blev Soldat, arbejdede forskellige Steder og fik fra alle sine Pladser og fra Militæret den allerbedste Forholdsattest, som kunde opnaas. Da han havde dette overstaaet, var han blevet 23—24 Aar. Han fik saa Lyst til at søge ind i en Statsstilling, en fast Stilling, saaledes som mange gør. Han søgte forskellige Institutioner, de syntes godt om den unge Mand,